

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemana za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se pa 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Iz nove parlamentne palače.

Z Dunaja 4. decembra. [Izv. dop.]

Ko bi Alcibiades ali Perikles ali kateri starih Grkov se vzdignil iz groba in bil postavljen pred nov parlament ter gledal velikansko, v grškem slogu vzdigujoče se kameneno poslopje, mislil bi morda, da stoji kje tam na akropoli. Pa začudeno bi se vprašal, od kod ta megla, dež, neprijeten hlad? So-li bogovi na veke zatemnili sonce s črnimi oblaki in na mesto jasne toplote grškega podnebja na ubogo zemljo navalili mrzlo, mokrotno meglo? Krasen je res grški slog, a svetiti se mora v krasnih solučnih žarkih in iskati ne sme človek v grški palači umetne toplote, ampak hladne sence pred pekočo vročino južnega neba.

S tacimi mislimi ustopil sem v novo parlamentno poslopje, pa priznati moram, da me je iznenadila nepopisljiva krasota, katera oko očara na vsaki stopinji. No, za osem ali devet milijonov goldinarjev se že dá kaj lepega izdelati.

Zapuščena stoji zdaj stara Šmerlingova lesenjača, v kateri se je vršil imenitni del avstrijske zgodovine od leta 1861., ko je bila v naglosti postavljena iz lesa brez vsacega vnanjega okrasa, do leta 1883., ko je leseno stavbo zapustil državni zbor z vso drugo večino, nego je v njej še šopirila od leta 1861. do leta 1879.

Zares milo pri srci mora danes biti ustavoverni stranki, ako se spominja, da je ona leta 1873., ko je bila na vrhunci svoje moči in slave, sklenila zidati monumentalno poslopje, ki bi še poznim vnukom naznanjevalo mogočnost pradedov, prisegajočih na nemški liberalizem. In zdaj, ko je zgradba dovršena, stoluje v njej vsa druga večina, ustavoverna stranka pa razbita se lovi po novih programih, da bi skupaj držala omajana krdela svojih privržencev. In vendar bi morala sama priznati, da v nobenem avstrijskem parlamentu ne more stalno vladati stranka,

ki si je na svoj prapor zapisala nemško hegemonijo nad slovanskimi narodi.

Stara lesenjača pa zapušča še drug resen opomin za vse politične stranke. Leta 1863. so Čehi zapustili lesenjačo in proklamirali pasivno politiko. Kako zaničljivo in porogljivo so pisali njihovi časniki o Šmerlingovem teatru. In 16 let pozneje napolnili so se prazni sedeži s českimi poslanci, kajti izpredvideli so, da je ni nesrečnejše politike od pasivne. Ali si bodo nemški liberalci, ki zdaj tako pogosto govoré o abstinenci, zapomnili pouk iz zgodovine Šmerlingovega teatra? Če ne in če res izstopijo iz zbora, gotovo to ne bode na škodo sedanji večini, ampak tistim, ki s tem, da se odtegnejo sodelovanju, prepustijo ostalim vso postavodajalno oblast.

Občni zbor Slovenskega društva v Mariboru.

(Dalje.)

„Kar se kmetiskih in obrtnijskih stvarij tiče, dobili smo par dobrih postav, n. pr. proti ponarejenju vina; ali žalibože še ta postava ni dobro izvedena. — Za živinorejo se je mnogo storilo, da bi se boljša plemena uvela. Na uvažanje živine iz inozemstva naložil se je col, da se tako ne more tuja živina kakor do sedaj uvažati, in da se sploh živina, če je v tamošnjih državah kuga, ne sme uvažati. Vsled tega je cena živine znatno poskočila. — Zabrano se je jemati velike (oderuške) obresti. Sklenila se je postava zaradi hranilnic in hranilnih društev, vsled katere se je mnogo novih takih zavodov osnovalo, ker posebno manjši zavodi ne plačujejo več tako visokih davkov. Še le, če imajo 2000 gld. na leto čistega dohodka, plačujejo celi davek, t. j. 10% od čistega dohodka. Sedaj se mora še nekaj storiti, namreč, da se zabrani in zavaruje, da se ne bodo kmetje kar tako tebi nič meni nič spravljali raz posestva. Nekaj zemlje naj bi kmetu vedno ostalo, da mu upniki vendar vsega ne morejo vzeti.“

Taka postava obstoji dosedaj že na Hanoverskem in v Ameriki; zovejo jo Heimstettengesetz ali Höferecht. Treba bode tudi nove podedovanjske postave, da se ne bodo kmetije preveč drobile in skrbeti bo treba, da se zagotovi obstanek tistemu, ki gospodarstvo prevzame, da ne pogine ne on, ne tisti, katere ima izplačati.

Sedaj pa o političnem položaji.

Kranjski deželni poslanci so preteklo nedeljo se zbrali v Ljubljani, da se posvetujejo, kako se naj ravnaajo z naprej, ali naj podpirajo še naprej sedanjo vlado, ali jej naj stopijo nasproti. Mi slovenski poslanci odločujemo večino; vlada ne more reči: idite kamor hočete! Vlada nas potrebuje, ako hoče še dalje vladati. K večjemu, če državni zbor razpusti.

Vlada je za kranjske Slovence nekaj storila, ali ker so ti samo del, in ker, če so štajerski in koroški Slovenci ponemčeni, pride potem vrsta na kranjske, zaradi tega je živотно vprašanje tudi za kranjske Slovence, da se razmere tukaj zboljšajo. Zaradi tega se je sklenilo z vso odločnostjo potegovati se za ostale, izven Kranjskega bivajoče Slovence. Sklenilo se je, da idejo naši poslanci h grofu Taaffeju ter mu izročé spomenico, v kateri so izražene naše terjatve. Natančnejši obseg se bode ob svojem času razglasil. V tej spomenici se bode poudarjalo, da mi priznamo, kar je vlada storila za kranjske Slovence, ali da to ni zadosti, nego ravno to, kako se proti ostalim Slovencem postopa, to kaže, kake volje je vlada. Zaradi tega ne moremo trpeti, da nas v vseh drugih deželah stiskajo. Če nam bo vlada nekoliko dobre volje pokazala, tedaj pač mislim, da jo smemo z mirno vestjo še dalje podpirati. Posebno pa nam vlada sedaj mnogo laglje ustrezne, ker imamo manje prositi, ker se je za kranjske Slovence nekaj storilo. Taaffe sam prizna, da je na Kranjskem sedaj mir, in da bo treba na Štajerskem in drugod tudi ravno tako red napraviti.

LISTEK.

Casnikarstvo in naši časniki.

(Dalje.)

Odveč bi bilo tukaj razkladati, kdaj in kako so se časopisi začeli pri Perzijanah, Japoncih in Kitajcih; — dosta prej nego pri sedanjih evropskih narodih. Tako je Kitajcem l. 1366 ustanovil Hongvu, prvi cesar iz Mingovega rodu, časopis, ki prijavlja dvorne in državne dogodbe in naredbe, ter še sedaj v Pekingu izhaja. Po takem šteje ta kitajski časopis še nekaj več letnikov nego naše zaslužne „Novice“ od leta 1843.

Sedanje casnikarstvo evropskih narodov se je rodilo v Italiji in sicer v prvi tretjini 16. stoletja. Zgodovinarji naj določijo, ali je res Genova že l. 1507 imela prvi časopis, ali so pa „Notizie scritte“ od l. 1526 v preslavnih Benetkah bile prvi pravi časopis. Gotovo je, da je na javnem mostu labko čital rečene „pi-

sane novice“ vsak, ki je plačal mali denar „gazeta“ imenovan. In po tem denarji so rečene „Novice“ kmalu imenovali gazeta. Italijani še sedaj tako pravijo novinam in njih besedo so si izposodili Francozje („gazette“), Španjci („gaceta“), Portugalci („gazeta“), Angleži („gazette“, ti so jo imenovali tudi „News letters“) in Poljaki (na pr. „Gazeta Narodova“, „Gazeta Krakovska“), katere mi je zadnjič neki poljski pisatelj o najini pravdi, zakaj imajo Poljaki toliko tujih besed (latinskih, francoskih, nemških in drugih tujk) v svojem jeziku, imenoval Angleže mej slovanskimi rodovi! Odveč je, tu omenjati, da so isto besedo prisvojili si tudi Rusi, vendar moramo tu izrečno poudarjati, da so ravno za časopis („gazeta“) mogočni Rusi že s prva imeli lastno, slovansko besedo „vedomosti“; vsaj tako so se imenovale prve ruske novine — „Moskavskaja Vedomosti“, katere so bile leta 1703 jele izhajati in katere je preslavni car Peter Veliki sam pomagal uredovati.

Z rečenim bi pač ne bilo v nobeni zvezi, ko bi tukaj zasledovali, kako časopisom pravijo drugi

slovanski rodovi in ostali neslovanski narode evropski. Tiding (angleški) in Theiding ali Theidung (nizozemski) ste rodili nemško Zeitung, ki se je kot grda spaka urinila v vse slovenske pokrajine. Mej nezavednim narodom se ta spaka sedaj le počasi umika časniku in časopisu, novinam in novicam; temu se pač ni čuditi, dokler so naše družbinske in državljanske razmere take, da se prostak in meščan držita za neko vzvišeno bitje, ko čitata svoje „cajtenge“ in „cajtunge“.

Bila bi prava, kaj zanimljiva naloga izvedenemu zgodovinarju, ne pa temu neučenemu podlistkarju „Slovenskega Naroda“, da bi korenito preiskaval ter na drobno dokazal, kako počasi in zakaj se je tako počasi razvijalo novinarstvo celo pri velikih in razmerno naobraženih narodih evropskih. Poudarjati bi moral tudi politične razmere, ker prav te so premočno uplivale na njega razvitek. Kdo se bi potem čudil, da mi Slovenci, tako malobrojna veja slovanskega debla, nismo skoro do konca minulega stoletja imeli nikakeršnih

nas je tedaj sosebno radi tega iznenadil, ker obsoja zapeljanega, zapeljivca pa ne! Hudoben svet trdi, da je omenjeni ukaz justičnega ministra Gerčar po svetu raztrosil. — Ali za to, da kompromitira svojega v past ujetega kolego? To bi bil prelep značaj! In vender nas v tem marsikaj potrjuje. Nam se namreč zdi nemogoče, da bi Gerčar radi navedenih razlogov ne bil posvarjen. Če je pa bil Gerčar obsojen na ta ali drugi način, tedaj bi se njegova obsodba z Rothschedl-ovo ob jednem izvedela, ko bi omenjeni ukaz kdo drugi, kakor Gerčar, po časnikih naznanil. Če je pa naša slutnja vender le kriva, tedaj pa pričakujemo od tistega Gerčar-jevega prijatelja, ki je njegovo obsodbo zamolčal, da jo sedaj naznani, da ime Gerčar-jevo vsaj v tem oziru ne bode škoda trpelo. — Če bi se pa take reči, kakor jih doprinaša Gerčar, njemu spregledovale ali odobravale, tedaj bi pa v resnici bili „leute niederer abkunft“ obžalovanja vredni.

Kdor bere ta dopis, naj ne misli, da želimo škodovati Gerčarju. Nikakor ne! Kar smo tu navedli, bralo se je že skoraj vse v zgoraj imenovanih listih. Škodovati nečemo nikomur in tudi Gerčarju ne, želimo si pa mesto njega uradnika, ki bode od ljudstva spoštovan in ki si bode znal spoštovanje zaslužiti. Take terjatve so opravičene, ako ne zadoštuje, da uradnik svoje delo mehanično opravi, ampak da ga dobro opravi, kar je pa sodniškemu uradniku le takrat mogoče, če mu ljudstvo zaupa in če ga spoštuje!

Iz Preddvara 4. decembra. [Izv. dop.] Pač je naštetih več ovir rednemu šolskemu obiskovanju na kmetih. Daljava, predsodki tistih starišev, ki sami nič ne znajo, po zimi mraz, po leti pa paša in druga dela itd. tako, da bi bilo čudo, ko bi otroci redno v šolo hodili. Z dobroto pa se ujamejo, kakor ribice na trnik ali ptički v nastavo. Ako se učencem marsikaj podeli iz „Narodne šole“, pisalnega ali risalnega blaga za dober napredek, ali ako se revščini pomore, olajša se nepričakovano šolsko obiskovanje. Še boljji pa je, ako se revnim z obliko in še posebno po zimi z gorkim obvalom ustreže! Tako je neprecenljivo dobro storila v svoji poslednji oporoki ranjka 94 let stara gospa Marija Urbančičeva, mati gosp. grajšaka Edvarda Urbančiča, ki je bil nedavno z viteškim križem Fran Josipovega reda odlikovan. Omenjena gospa je blagostorno volila razen tisočaka za uboge tudi 100 gld. za obutev revnih učencev, da bi tudi taki ložje v šolo hodili. Omislila se je s tem volilom do 40 revnim učencem nova obutev, kar je gotovo velika dobrota. V imenu obdarovancev, ki se bodo gotovo hvaležno spominjali mile gospe dobrotnice, izreka najsrčnišo zahvalo — načelnik krajnega šolskega sveta. Zahvala bodi izrečena tudi gosp. župniku, ki je drage volje prevzel skrb, da se je volilo tako razdelilo. L. K.

Občni zbor c. kr. kmetijske družbe kranjske.

(Dalje.)

Društveni predsednik baron Wurzbach opomni, da si usoja pri tej priliki malo opazko. V zadnjih desetih letih premerila so se kmetijska posestva na novo in razdelila so se l. 1881 in sedaj 1883. v novič nove zemljiške pole. Jako čudno je, da se zemljiško-posestne pole od l. 1881 ne ujemajo z istimi od l. 1883. Še večji pa je razloček, ako se nove zemljiško-posestne pole primerjajo s starim stabilnim katastrom. Treba je tedaj te pole natanko primerjati in kmetovalce na to opozoriti, da v pravem času reklamujejo zoper neresnične sestave. Obroki za reklamacije se sicer objavljajo uradno po časnikih (pač le po nemških. Op. ured.), a kmetovalci tega ne beró, zatorej se jim lahko godi škoda, in treba je, da se opozorijo na to še v pravem času. Pri svojih posestvih, pravi baron Wurzbach, da je pregledal in primerjal, a da se za mnogo parcel nove zemljiško-posestne pole ne ujemajo s starimi.

Centralni odbornik dr. Poklukar pritrjuje izjavam društvenega predsednika, češ, da je zmešnjava res strašanska. Kdor ne pazi, plačeval bode za druge davek, ali pa si nakopal dolgove. Govor-

nik pravi, da je v mapi tanko ogledal svoje posestvo, ter našel, da ima pripisana posestva v dveh ali treh občinah, katerih ni nikdar imel, katerih še videl ni.

Gospod Ogulin pravi, da so na nepravilnej sestavi novih zemljiško-posestnih pol v prvej vrsti krivi geometri, ki neso bili večji slovenskega jezika. Govornik nasvetuje, naj sklene občni zbor resolucijo, da se naprosi finančno ravnateljstvo, da se nove zemljiške pole uravnajo s starimi in centralnemu odboru naroči, da ta sklep izvede, čemur zbor jednoglasno pritrudi.

Poročevalec g. Robič meni, da je pač najbolje, ako ima vsaka občina sama svoje mape in parcelni zapisnik, kajti tako se vsak posestnik najkrajšim potom lahko prepriča, je-li mu je posest na novo pravilno upisana ali ne. Govornik tedaj gorko priporoča občinam, da si preskrbé lastne mape in parcelne zapisnike.

Gospod Ogulin razjasni, da davkarski uradi nemajo niti novega parcelnega zapisnika niti map na razpolaganje in da tedaj, če treba kaj poiskati, po temi tavajo in ničesar ne najdejo.

Gospod Zelen misli, da se bode v petih letih vse poravnalo, kajti dotele dobé občine vsaka svoj zapisnik parcel in mape, ako je le sodnik, kateremu je to delo izročeno, priden in vesten, kakor tudi tisti, kateri poleg njega v tem delajo. Če si pa občine poprej to oskrbé, je le na njihovo korist.

(Dalje prih.)

Domače stvari.

— (Dnevni red mestnega odbora seji,) katera bode v četrtek 6. dan decembra t. l. ob 6. uri v mestni dvorani: I. Naznanila prvostva. II. Finančnega odseka poročilo o regulativu za mestno klavnico. III. Policijskega odseka poročilo glede računov o zdravilih za mestne uboge v I. in II. kvartalu 1883. leta. Potem tajna seja.

— (G. Josip Braune,) deželni poslanec za Kočevsko mesto in za trg Ribnico, odložil je zaradi bolehnosti svoj mandat.

— (Umrla) je v Zagrebu v 2. dan t. m. gospa Marija pl. Krajačičeva, tašča našega rojaka g. dr. Fr. I. Celestina.

— (Napadovalca) na kuharico v Trnovskem farovžu še neso dobili, a policija je na sledu zločincema, ker bila sta dva, katerih jeden je šel v farovž, a drugi je spodaj čakal. Več se za zdaj ne sme povedati, a ako se dosedanji sum obistini, bode se občinstvo zavzelo nad oseboma zločincev. Kuharici se je zdravje vsled težke rane v zadnji čas tako na zlo obrnilo, da ni upanja, da bi ozdravela.

— (V zadevi vodovoda) razpošilja mestni magistrat Ljubljanski naslednjo okrožnico: „P. t. hišnim gospodarjem Ljubljanskim. Od leta do leta postaja v Ljubljani pomankanje pitne vode čatljiveje, zato je mestni zbor, uvaževaje mnogotere iz raznih krajev mesta mu došle pritožbe, že večkrat imel priliko posvetovati se o tem, kako bi bilo temu nedostatku priti v okom. Pač bi se bilo vsem tem pritožbam dalo najhitreje ustreči, ko bi se bilo napravilo nekoliko novih javnih vodnjakov; a z obzirom na to, da je, kakor je kemična analiza dokazala, podzemeljska voda po vsej Ljubljani vsled primesi gnji-jočih organskih substanc in upliva iz cevi uhajajočega plina tako skažena, da utegne v slučajih pojavljanja kake epidemije postati zdravju naravnost škodljiva in razširjevanje epidemije pospešujoča, in ker se ni nadejati, da bi se te okoliščine v prihodnje zboljšale, temveč je pričakovati, da bode zemlja, skozi katero se pretaka voda za vodnjake, čedalje bolj inficirana, ni se mogel mestni odbor odločiti za razmerno drago napravo novih vodnjakov. Zato pa mestni zastop na drugo stran ni opustil misliti na napravo vodovoda, kateri bi vso Ljubljano preskrboval z dobro in zdravo pitno vodo ter je v svojej seji 16. dan januarja letos spoznavši nujnost njegove izpeljave izbral poseben odsek, kateremu je dal nalog storiti vse za izpeljavo tacega vodovoda potrebne predpriprave. Ta odsek lotil se je takoj posla in je s posvetovanjem svojim dospel že tako daleč, da utegne še tekom zime staviti plenumu

mestnega zbora pozitivne nasvete. Gledé izpeljave vodovoda pa je z obzirom na mestni budget, čegar dohodki komaj zadostujejo za najnujnejše upravne potrebe, največje važnosti finančno vprašanje podjetja, kajti ko bi izpeljava njegova zavisna bila od prevelikih denarnih žrtev mestne občine, odzeta bi bila mestnemu zboru zopet mogočnost skleniti napravo njegovo. Ljubljana spada po razmeri umrljivosti svojega prebivalstva med najnezdravejša mesta naše države; skušnja pa uči, da ravno dobra voda najboljše pospešuje izboljšanje zdravstvenih razmer. Dokaz temu so nam mesta Dunaj, Gradec in Zagreb, kjer se je umrljivost dosti zmanjšala od onega časa, odkar imajo tam vodovode. Neizmernih prednostij vodovoda o slučajih požarov, dalje njega prednostij za snaženje mesta v občie in zlasti za škropljenje po ulicah pač ni treba naglašati posebe. Razen tega pa ima vodovod za vsacega posameznega prebivalca neprecenljive ugodnosti v tem, da se voda more napeljati v vse prostore tudi najvišjih poslopij in tedaj odpada neprijetno in mnogokrat celo težavno do-šašanje vode, ne gledé na to, da ista vedno jednako čista in sveža ostaja in da je nikdar ne zmanjka, kar se pri vodnjakih ob suši tako lahko in rado godi. Mestni magistrat je tedaj z vodovodnim odsekom tega mnenja, da so posebno hišni posestniki pozvani pospeševati napravo vodovoda s tem, da se že naprej obvežejo, vodo v svoje hiše napeljati. To jim bode tem laglje storiti, ker potem stanovanja po hišah, v katere bode napeljana voda, zadobé veliko večjo vrednost, kakor jo imajo sedaj; pristojbina, katero bode mestnej blagajnici plačevati za rabo vode, pa bode tako neznatna, da ne bode iznašala niti toliko, kolikor dosedanji stroški za prinašanje ali pripeljavanje vode. Tarife, po katerej se bode oddajala voda, mestni zastop sicer ni še določil; a po posvetovanji vodovodnega odseka ista za 1000 hektolitrov ali 1767 veder vode ne utegne znašati več ko po 7 gld. pri industrijalnih zavodih, gostilnicah in kavarnah, po 3 — 5 gld. pa v navadnih stanovanjih. Prebivalstvo Ljubljansko je že o mnogih prilikah pokazalo, da je uneto za napredek in za take nove naprave, katere utegnejo glavno mesto Ljubljansko postaviti vzpored z drugimi, v ugodnejših razmerah nahajajočimi se mesti; nadejati se je tedaj, da bode tudi pričujoči poziv našel zaželjeni odmev pri gospodih hišnih posestnikih Ljubljanskih. Ker je pa za mestni zastop največje važnosti, da vsaj približno vé, kakšno rentabiliteto ima od nameravanega vodovoda pričakovati, in ker more to razsoditi le na podlagi obvez o upeljavi vode v tovarne in stanovališča, naj blagovolé p. n. hišni gospodarji priložene obveznice ali prazne ali pa izpolnjene, kakor se bodo namreč odločili za upeljavo ali neupeljavo vode, vrniti onemu magistratnemu organu, ki bode ponje prišel čez nekaj časa.“

— (Izpred porotnega sodišča.) Dne 4. t. m. zatožen je bil Fran Ribnikar, kmetski fant iz Gorice, hudodelstva teške telesne poškodbe, 26 letni Josip Logar pa soudeležbe pri tem hudodelstvu. Že dne 6. svečana t. l. sta se bila zatoženi Ribnikar in kmetski fant Janez Konec sprijela, in Ribnikar sunil je Koneca z nožem v prsa ter ga teško ranil. Da ni nož zadel na peto rebro, prebodel bi bil srčno otlino in Konec bil bi usmrten. 14 dni pozneje šla sta zatoženi in Konec k Bajtu v Gorice kropit. Umrl je ondu otrok in po kmetskej navadi budili so pri mrliču do 3 ure zjutraj. Potem so se vračali proti domu. Ribnikar in njegov prijatelj Logar šla sta prva proti svojemu domu, za njima Janez Konec in njega brat Tone. Oba Koneca sta imela polena pod jopiči in takoj napala Ribnikarja ter bila ga s poleni po glavi in na ramo. Naposled se zgrabita Ribnikar in Janez Konec in zavalita v cestni jarek. Ribnikar je Janeza Koneca z nožem obdeloval, tako da ga je najstkrat ubodel, nad in pod levim očesom pa ga tako teško ranil, da je vid izgubil. Da se pa Janez Konec braniti ni mogel, držal ga je Logar za obe roki. Ribnikar dejanja ne taji, a trdi, da je le desetkrat z nožem sunil Koneca in to le zaradi tega, ker si je branil življenje, drugače bi bil pa Janez Konec njega. Porotniki zanimali so vprašanje, da bi bil Ribnikar Janeza Koneca

